

Viera znamená dobre vidieť

Viera je celkom konkrétny spôsob nazerania na realitu. Pojem viery spája nemčina s videním. Nemecký výraz viera - Glaube je odvodený zo staro nemeckého slovného základu liob, čo znamená dobrý. Potom veriť znamená: dobre vidieť, vidieť dobro, pokladať niečo za milé, odobriť niečo. Podľa toho by sa mohlo zdať, že veriť nemá nič spoločné s Bohom, ale že ide skôr o schopnosť vidieť dobro v ľuďoch, vnímať ho vo svete a pozeráť pozitívnym pohľadom na všetko, čo sa mi ponúka. Veriť však znamená vedome pozeráť na skutočnosti láskavým pohľadom a vo všetkom objavovať dobro.

Ale v konečnom dôsledku má tento spôsob nazerania predsa len niečo spoločné s Bohom. Ide totiž o to, vidieť Boha vo všetkom, spoznávať ho aj v ľudskej tvári. Boh je prapôvodcom dobra. Dobro môžem vidieť len vtedy, keď uverím, že Boh je všadeprítomný. Tak to chápal svätý Benedikt, keď vyzýval mníchov, aby videli vo svojich bratoch a sestrách Krista. Podľa neho sa moja viera v Boha prejavuje tým, že verím v človeka, v jeho božské jadro a Ježišovu prítomnosť v jeho duši. Svojou vierou v dobro iného mu umožňujem, aby namiesto seba obviňovania týmto pohľadom vnímal sám seba. Svätý Marek v príbehu o posadnutom chlapcovi poukazuje na to, kam vedie trvalá nedôvera v druhého. Ježiš odhaľuje otcovi príčinu v jeho nedostatočnej dôvere k synovi. Videl v ňom len negatívne momenty, snáď agresivitu či sexualitu. Syn bojoval proti nim. Viedlo to však k tomu, že ho vrhali „do ohňa a vody“. Agresivita ho strhávala k zemi a prejavovala sa škrípaním zubov. Pri stretnutí s Ježišom objavil otec svoju nedostatočnú vieru.

Jeho výkrik: Verím. Pomôž mojej nevere! (Mk 9,24) dosvedčuje vôľu uveriť v dobro pre svojho syna. Až po nadobudnutí tejto viery sa mohlo začať v synovi rozvíjať dobro.

V Jánovom evanjeliu je viera chápaná ako celkom konkrétny spôsob nazerania. Veriť znamená hľadiť pod povrch vecí, odtiahnuť všetko zastierajúci závoj, a spoznať Boha ako podstatu celého bytia. Viera tu znamená opravdivé poznanie. Pomocou nej poznávam skutočnosť takú, aká je. Ježiš prišiel, aby nás naučil veriť. Táto viera vo všetkom odhaľuje tajomstvo Boha a jeho Syna Ježiša Krista. Ján vidí Ježišov vzťah k nám v obraze viniča. Ježiš je pravý vinič. Ďalším obrazom sú dvere, lebo on sám sa nazýva dverami. Je ten, čo nám otvára dvere k pravému ja. Tajomstvo Ježišovho tela vidí veriaci v chlebe, ktorý nás nasycuje. Obyčajný chlieb sa pominie. Chlieb života, ktorý dáva Ježiš, nás sýti na ceste do života večného.

Ak chápem vieru ako spôsob videnia, nestavia sa to proti zdravému rozumu. Naopak, je to náš rozum, ktorý má svoje obmedzenia. Veci vnímame len z pravého pohľadu, veriť však znamená nazeráť pod ich povrch, prehliadnuť klamné zdanie a dotýkať sa vlastnej skutočnosti. Pre Grékov bolo nazeranie pravým miestom skúseností Boha. Vrchol mystiky je v nazeraní na Boha, keď zabúdam sám na seba a zjednocujem sa s ním. Mystický pohľad je prebúdzanie k pravej skutočnosti: Otvárajú sa mi ospalé oči, aby prehliadli ilúziu, ktorú som si o skutočnosti vytvoril, a aby som začal vnímať skutočnosť takú, akú ju stvoril Boh.

(Anselm Grün)

*Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár*

Je taký muž, čo nemá život rád
a dobrých vecí
nežiada si od neho?
Ochraňuj si svoj jazyk od zlého
a svoje ústa od úlisných rečí.
Dobro konaj
a vyvaruj sa hriechu
a hľadaj mier a usiluj sa oň!
Pánove oči
dbajú na spravodlivých
a Jeho uši na ich volanie.
On od zločincov
odvracia si tvár
a vyhubí ich pamäť zo zeme.
Kde spravodlivý volá,
počuje ho Pán,
zo všetkých trápení ho vykúpi.
Blízky je ľudom
srdca skrúšeného
a napriamuje duchom
zlomených.

Má spravodlivý
mnohé utrpenia,
no zo všetkých
ho vyslobodí Pán.
Nad každou jeho kosťou
drží stráž a jedinú z nich
zlomiť nedopustí.
No zlého zničí
jeho vlastnou zlobou
a pykať bude ten,
kto blíži dobrému.
Pán vykupuje duše
svojich sluhov.
Kto v Neho dúfa,
obíde ho trest.

Prvá kniha žalmov. "Prebásnil Milan Rúfus"

Nestačí byť pokrstený

Často dostávame v živote darčeky. Aby sme z nich mali radosť, nestačí, že ich dostaneme. Musíme ich prijať a otvoriť. Podobne je to aj so sviatosťou krstu. Nestačí, že sme boli pokrstení. Musíme krst „otvoriť“ a prijať ho za svoj. Každý krst je predĺžením alebo opakovaním Ježišovho krstu v rieke Jordán. Ježiš prijal navonok taký istý krst ako ostatní, ktorí prichádzali k Jánovi. Zásadným rozdielom sú okolnosti, ktoré jeho krst sprevádzali. Sú nimi zostúpenie Ducha Svätého a Otcovo vyznanie: „Ty si môj milovaný Syn, v tebe mám zaľúbenie.“ A toto sa odohráva aj pri všetkých ďalších krstoch, ktoré udeľuje Cirkev. Aj pri našom krste zostúpil na nás Duch Svätý a stali sme sa milovanými deťmi nášho Boha.

Krst nie je akt, ktorý je navždy ukončený, ale je začiatkom určitého procesu, ktorý musí pokračovať celý život. Pozemský proces vedomého prijatia krstu spočíva v dynamickom prežívaní krstu. Lepšie to pochopíme, keď si vysvetlíme, čo je statické prežívanie krstu. Staticky prežíva krst ten, kto povie, že bol pokrstený, ale on o tom nerozhodoval. Prijal prvé sväté prijímanie, lebo tak urobili všetci v triede a on nechcel byť výnimkou. Bol na sviatosti birmovania, lebo dostal za to nejaké dary a peniaze. Sobášil sa v kostole, lebo je to tam krajšie ako na úrade. Nemodlieva sa, lebo sa spolieha len na vlastné sily. Nespovedá sa, lebo je presvedčený, že nemá žiadne hriechy. Nenavštevuje nedeľnú svätú omšu, lebo nemá čas a necíti potrebu. Nemá rád farárov a praktizujúcich kresťanov, lebo sú farizeji a prehánajú to. Čosi verí, ale nevie čo.

Aké je to dynamické prežívanie krstu? Nastáva vtedy, keď sa niekto v dospelosti alebo v dospelosti rozhodne, že chce „rozbaľiť“ veľký dar, ktorý dostal pri krste. Keď sa rozhodne žiť v duchu vlastného krstu a vzrastať v živote viery. Viera sa potom stane bytostnou súčasťou jeho života, ako je bytostne potrebné srdce alebo mozog. Viera určí smer jeho života a všetkých rozhodnutí a skutkov. Takýto pokrstený človek je vedený Božím Duchom a reálne prežíva fakt, že je Božím dieťaťom.

Nerozbalený dar nemá zmysel. Tak ako nemá zmysel existencia pokrsteného človeka, ktorý ako kresťan nežije. Rozmýšľajme v dnešný deň, čo pre nás krst znamená a čo chceme v budúcnosti urobiť, aby znamenal ešte viac.

Marian Šuráb

Kde sa srdce cíti doma

Nemôžeš žiť, ak nemáš niekoho, kto by ťa mal rád, kto by sa o teba staral, kto by k tebe niečo cítil, niekoho, komu sa môžeš z času na čas zdôveriť a u koho si vždy vítaný. V živote sa síce stretávaš s mnohými ľuďmi, no len málo je takých, ktorí do tvojho života vstúpia a ktorých život je spätý s tvojím. Aké je to len požehnanie, keď sú to dobrí ľudia! Ľudia, pri ktorých sa cítiš v bezpečí, pri ktorých je tvoje srdce doma.

Bez takýchto ľudí navôkol by bol tvoj život prázdny a neznesiteľný. Chápeš, aké to musí byť hrozné, keď ľudia nemajú nikoho, kto by ich prijal srdečne a s otvoreným náručím? A predsa je dnes veľmi veľa takých, ktorí už nemajú nikoho, kto by sa im venoval, nikoho, kto by im chcel dať zo svojho srdca. Aj ich srdce má svoje trápenia, aj ich srdce potrebuje trochu tepla a súcitnú dobroprajnosť. Najmä deti, ktoré toto nezažijú, sú na celý život poznačené. Ústavy sú plné takýchto detí, a keď vyrastú, nejedno z nich skončí vo väzení.

Aké je to len požehnanie, keď sa nájdú dobrí ľudia, pri ktorých sa tvoje srdce cíti doma!

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

Sväté 1.týždni cezročného obdobia - (C)

14.I. pondelok

17.00 **nebude** – kňazská rekolekcia v Grinave

15.I. utorok

17.00 Za Ľ Augustínu a Martu Jurčovičových

16.I. streda

17.00 Za Ľ Štefana a Rozáliu Minárikových a syna Štefana

17.I. štvrtok

17.00 Za Ľ Vendelína Vanáka a rodičov

18.I. piatok

17.00 Za Ľ Julianu Širokú a rodičov z oboch strán

19.I. sobota

08.00 Za farníkov

Upratovanie kostola č.d. 176 - 202

20.I. 2. nedeľa v cezročnom období – (C)

08.00 Za Ľ Antona a Bernardínu Koláthových a rodičov

Lektori: Jurčovičová M., Hrdlovičová E..

10.00 Za farníkov

Lektori: Fajkusová P., Hajičková M.

14.00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

14.I. pondelok	sv.Félix z Noly, kňaz
15.I. utorok	sv.Arnold Jansen, kňaz
16.I. streda	sv.Marcel, pápež
17.I. štvrtok	sv. Anton, opát
18.I. piatok	sv.Priska, panna a mučenica
19.I.sobota	sv. Mário, Marta, Audifax a Abakus, mučeníci

Od 18. do 25.januára je
„Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov“

Prijmi vlastné city

Mužom padne neraz zaťažko zaoberať sa svojim vnútorným životom. Radšej sa vyhýbajú pravdivému poznaniu o sebe a svoju energiu prenesú na zamestnanie, v ktorom sa obetujú pre rodinu. No o čo menej sa poznajú, o to viac sa boja cudzinca v sebe. A o to nervóznejšie reagujú na zrkadlo, ktoré im neraz nastaví ich deti.

Nikdy sa nepodceňuj

Pokorní nie sú tí ľudia, ktorí sa ponižujú a stránia všetkých úloh, pretože si nedôverujú, ani tí, čo sa klaňajú a podceňujú v nedôstojnej podriadenosti, ale tí, ktorí majú odvahu mať vlastnú pravdu a skromne vystupovať. Vedia, že aj v nich sa ukrývajú všetky slabosti tohto sveta. Nikoho neodsudzujú. Sklonili sa pred pravdou o sebe, a tak sa môžu stať anjelmi pokory, ktorí pomáhajú narovnať sa zohnutým a stroskotaným.

Objav sám seba

Nemusíme čakať, aby sme odhalili všetky svoje zranenia a spracovali ich. Dôležité je, aby sme objavili sami seba. Vo všetkých zamotaných situáciách by nám stretnutie s Ježišom mohlo pomôcť spoznať naše nezranené a skutočné ja. V modlitbe by nám mohlo pomôcť skúsiť sa vždy ponárať do svojej vnútornej svätyne, v ktorej sme nezraniteľní a kde zranenia iných neúčinkujú. Až potom nájdeme vlastnú životnú cestu, ktorá nás privedie k poznaniu našej pôvodnej a nedotknutej bytosti.

Posvätný priestor

Mystici hovoria, že v každom z nás existuje priestor ticha a slobody. Tento priestor nemusíme pretvárať, už ho máme. Tu sme sami sebou a nezranení. Nepoznamenali ho naše chyby a slabosti, názory a odsúdenia ľudí, čo sa dali ovplyvniť svojimi očakávaniami voči nám. V tomto priestore si môžeme oddýchnuť, pretože v ňom prebýva sám Boh. Keď sa do tohto priestoru ponoríme, naše chyby nad nami nemajú nijakú moc, môžeme ich existenciu pripustiť práve preto, že je v „nás“ táto zreteľná a nedotknutá skutočnosť. Kedykoľvek sa môžem do tohto priestoru ponoriť, ale nemôžem si ho vynútiť. Ak sa však oddám meditácii alebo sa jednoducho „zabudnem“ - napríklad pri pohľade na východ slnka - potom zakúšam túto jednoduchosť a posvätnosť; honba za dokonalosťou sa stratí; cítim len dobro. Veľa ľudí, viac ako si myslíme, pozná jednoduchosť so svojím ja a s prírodou. Vyrovnať sa so životom je pre mňa hlboká duchovná skúsenosť. Biblia v Liste Hebrejom (4,3), hovorí o Božom pokoji, do ktorého vstúpil Kristus a do ktorého už môžeme vstúpiť aj my. Majster Eckhart hovorí o „duševnej iskričke“, Terézia Avilská o „najvnútornejšom priestore duševného hradu“, alebo si spomeňme na „vnútornú celú“ svätej Kataríny Sienskej. To sú príklady, ktoré nám môžu pomôcť pochopiť to.

Tento poznatok môžeme nadobudnúť v určitom okamihu, no nemôžeme si ho trvale ponechať. Patrí k najhlbším

duchovným momentom skutočného šťastia. Je to základ najhlbšej veselosti.

Veselosť je nákazlivá

V prítomnosti veselého človeka sa nedá baviť sa o konci sveta. Ani bedákať nad tým, kam ten svet speje. Veselý človek si nezakrýva oči pred konkrétnou situáciou vo svete. Nepotláča jeho temné stránky do úzadia. Na všetko sa pozerá z inej perspektívy, z perspektívy Ducha, ktorý prezrie aj temno, až kým nenarazí na žiariaci Boží základ.

Blízkosť, ktorá utešuje

Veselému človekovi nemožno nahnať strach. Preto ho ani nič nemôže prekvapiť. Ak sa rozprávaš s veselým človekom, rozjasníš sa aj ty. Zrazu vidíš svoj život a prostredie inými očami. Blízkosť veselého človeka ti robí dobre. Vieš predsa, ako ubíjajúco pôsobia ľudia, ktorí sa na svet pozerajú cez tmavé okuliare, upriamení na všetko negatívne, čo objaví všade okolo seba. Veselý človek rozveselí aj teba. Zrazu sa cítiš ľahšie. A tak ti prajem stretnutie s mnohými anjelmi veselosti.

Anselm Grün „Malá kniha o šťastí“

On musí rásť a mňa musí ubúdať

(Jn 3, 22 - 30)

To je predposledné Jánovo svedectvo, posledným bude jeho s'atie. Hovorí: On musí rásť. Tým povedal všetko. Ján Krstiteľ je prorok pravdy. A pravda je rovnako ako cesta a život v neustálom pohybe. Človek rastie dovnútra. Ján Krstiteľ pochopil, čo znamená rásť a umenšovať sa, ale jeho žiaci to nepochopili. Žiarlia a kritizujú. Nevidia za všetkým Krista tak ako Ján. Ján sa nepostavil na ich stranu. Ján sa vyprázdňuje pre Boha a potrebuje urobiť ešte jeden krok k Herodesovi a k potvrdeniu pravdy.

Musíme povedať, že medzi Jánom a Ježišom je rozdiel nielen v nejakých stupňoch. Je medzi nimi podstatný rozdiel. Ježiš je Slovo, ktoré bolo na počiatku u Boha. Ježiš je Slovo, ktoré sa stalo telom. Ježiš je Boží Syn. Aj keď si Boh vyvolil Jána ako predchodcu, zostáva v Božích rukách len nástrojom. Ján hovorí po ľudsky o Božích veciach. Ježiš svedčí o tom najväčšom, čo existuje, o Božom živote, o Božej pravde, o samotnom Bohu.

Je zvláštne, že ani po takom dlhom čase starozákonnej prípravy mnohí učenici ešte stále nedosahujú ani stupeň prípravy. Prečo majú tak ďaleko od stavu umenšovania sa? Pretože človek je naklonený chápať seba samého ako východiskový bod, stred a cieľ úsilia a hľadania. Vlastná, pravá revolta však spočíva v tom, čo urobil Ján Krstiteľ, že do stredu vlastného života postavil Krista.

Človek musí deň čo deň nevyhnutne nazrieť do seba a rozbiť svoje sebestvo, aby v nás mohol „niekto“ rásť.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“.

Niet miesta v nocľahárni

Ivanko práve dovŕšil deviaty rok a chodil do druhej triedy, hoci už mal byť vo štvrtej. Vo vianočnej hre o narodení Krista by bol najradšej hral pastiera s fujarou, ale pani katechéta mu pridela inú dôležitú rolu. A tak sa zas ako zvyčajne všetci diváci zhromaždili na každoročnom predstavení vianočného príbehu s pastierskymi palicami a jasličkami, s bradami, korunami a svätožiarami a s javiskom plným jasných detských hlások.

Nastal okamih, keď Jozef vyšiel na javisko a Máriu opatrne viedol k nocľahárni. Búchal na drevenú bránu, ktorú zasadili do namaľovanej kulisy. Za ňou stál Ivanko v úlohe hostinského a čakal.

„Čo chcete?“ príkro sa opýtal a prudko otvoril bránu.

„Hľadajte si inde!“ Ivanko meravo hľadel pred seba mohutným hlasom zvolal: „Nocľaháreň je plná!“

„Pane, všade sme sa márne dopytovali. Prichádzame zďaleka a sme veľmi unavení.“

„V tejto nocľahárni pre vás niet miesta!“ povedal Ivanko.

„Prosím, milý pán hostinský, toto je moja manželka Mária. Čaká dieťa a potrebuje miesto na oddych. U vás sa zaiste nájde kútik pre ňu. Je taká unavená...“

Pri týchto slovách malý hostinský po prvýkrát trochu precitol zo svojho ustrnutia a pozrel sa na Máriu. Potom nasledovala dlhá prestávka, taká dlhá, že to už divákovi začínalo byť trápne.

„Nie! Berte sa preč!“ šepkal šepkár spoza kulís.

„Nie!“ opakoval automaticky Ivanko. „Berte sa preč!“

Jozef smutne objal Máriu okolo pliec a Mária si položila hlavu na plece svojho manžela. Tak chceli pokračovať v ceste. Ale hostinský sa nepoberal späť do nocľahárne. Ivanko zastal na prahu a pozeral sa za odchádzajúcou dvojicou - ústa mal otvorené, čelo od starostí zmraštené, bolo vidno, že má slzy na krajíčku.

A odrazu bola táto vianočná hra úplne inakšia než všetky doposiaľ. „Jozef, zostaň!“ zvolal Ivanko. „Priveď sem Máriu!“ Tvár sa mu roztiahla do širokého úsmevu. „Dám vám svoju izbu!“

Niektorí diváci vraveli, že Ivanko hru pokazil. Ale mnohí, mnohí ďalší ju považovali za najvianočnejšiu zo všetkých vianočných hier, aké kedy videli.

Magdaléna Richterová „Mozaika radosti I.“

Rok nad evanjeliom

Tajomstvo sa zjavuje pokorným

„Zvelebujem ťa, Otče, Pán neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým.“ (Mt 11, 25)

Slávny americký kazateľ a spisovateľ biskup Sheen napísal: „Keby som pre svoju večnú spásu musel alebo mal zachrániť dušu nejakého vzdelanca, opojeného vlastnou múdrosťou, alebo stovku mravne pokazených chlapcov a vykričaných žien, vybral by som si ľahšiu úlohu - obrátiť tú stovku...“ Aká skúsenosť asi stála za týmto výrokom? Moderné prostredie a kontakty s ľuďmi ponúkali Sheenovi tento postoj. Bol presvedčený, že na svete nie je nič ťažšie ako premôcť intelektuálnu pýchu. Tá leží na svedomí človeka ako pancier. A naozaj, ak sa človek nazdáva, že všetko vie - čo mu ešte môže povedať Boh?

Múdry človek vie mnoho, a tak vie aj to, že všetko nevie. Preto je vo svojom poznaní pokorný. V tejto pokore vie aj to, že rozum nie je jediný dar človeka. Boh sa neobracia so svojou večnou výzvou iba na rozum, ale na celého človeka,

teda i na srdce, podstatné jadro osoby, na hĺbku, kde človek rozhoduje o svojom živote a smrti. Preto sa Boh viery a lásky nezjavuje pyšným, ktorí zapreli v sebe srdce. Nezjavuje sa v prvom rade ani múdrym tohto sveta, ani tým, čo vedia len logicky myslieť, ale zjavuje sa úprimným. Zjavuje sa deťom - tým, čo si uchovali jednoduchosť a priamosť srdca.

Nie tí, ktorí najviac vedia, lež tí, ktorí najviac milujú - oni prijímajú vďačne dar viery a milosti. Kto sa cíti príliš zabezpečený, či už zdravím, peniazmi alebo vedomosťami, ten je príliš sebestačný, nepocituje núdzu a nehľadá Boha. A keď ho hľadá, hľadá ho sebedome. Kto však pociťuje svoju núdzu a neistotu života, ten zostáva otvorený aj pre dar viery. V ňom potom milosť zjavuje svoje víťazstvo.

Svet by chcel vždy všetko najprv vedieť, vypočítať, všetko mať ako na dlani a potom si vybrať cestu. Láska koná inak - dáva a dáva sa, a nepočíta. Ľudia, ktorí si chcú celý život dopredu prepočítať, často sa ušpekulujú až na smrť. Ľudia jednoduchého a priameho srdca sa vedia životu otvoriť a darovať v láske. Preto si ich Boh rád vyberá.

Keď je človek jednoduchého a rýdneho srdca aj vzdelaný, je dvojnásobne pripravený prijať Božie tajomstvo a byť zaň vďačný. Pekne to vyjadril A. Solženicyn vo svojej modlitbe:

„Pane, ako mi je dobre žiť s tebou! Ako mi je ľahko veriť v teba! Keď môj duch slabne a stáva sa nechápavým, keď aj tí najinteligentnejší ľudia nedovia za dnešný večer a nevedia, čo majú robiť zajtra, ty mi vtedy posielaš jasnú istotu o svojom jestvovaní a o starostlivosti, ktorú vynakladáš, aby sa nezavreli predom mnou všetky brány nahor. Dostal som sa na vrchol ľudskej slávy a odtiaľto sa s údivom pozerám na cestu, ktorú som prešiel. Sám by som nikdy nebol objavil túto prekvapujúcu cestu, čo ma priviedla cez nedostatok nádeje až sem, na toto miesto, odkiaľ som mohol poslať ľudstvu odlesk tvojich lúčov. Ty mi iste dopraješ, aby som naďalej odzrkadľoval tie lúče v miere, ktorá je potrebná. A ak nebudem mať na to čas, iste zas poveríš iných, aby tak robili...“

Aký postoj mám ja? Počítam sa k múdrym tohto sveta? Alebo som pred pravdou otvorený ako dieťa?

Blahoslavené oči a srdce

Potom sa obrátil osobitne k učeníkom a povedal: „Blahoslavené oči, ktoré vidia, čo vidíte vy. Lebo hovorím vám: Mnohí proroci a králi chceli vidieť, čo vidíte vy, ale nevideli, a počuť, čo vy počúvate, ale nepočuli.“ (Lk 10, 23-24)

Ježiš bol to posledné a najvyššie, na čo čakala táto zem - proroci i králi. Konečne prišiel. Apoštoli ho videli. A ostatní? A my? Vidíme? V živote možno hľadiť, a nevidieť. Mali by sme mať objavný pohľad detí, o ktorom hovoril Ježiš.

Ako hladíme my? Čo všetko sme už videli! Až máme unavené oči. Prosme si obnovený zrak, plný očakávania. Prosme si dar vidieť aj to, čo nemôže vidieť oko a čo vidia len ľudia čistého srdca. A vyprosujme ho aj iným.

My, ktorí sme sa stretli s Kristom a uverili sme v neho, stretli sme sa s poslednou hranicou šťastia, stretli sme sa s niekým, po kom nevedomene vystierajú ruky všetci. Ježiš toto vedel. Vedel, že je posledný, na koho sa čakalo. Preto povedal: „Kto verí vo mňa, má život večný.“ A preto povedal: „Blahoslavené oči, ktoré vidia, čo vidíte vy.“ Veríme v Krista, ktorý je život, život naveky, ako to sám povedal: „Ja som vzkriesenie a život!“

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistucespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku